

Arrest

nr. 246 450 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 juli 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 maart 2018 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest nr. 216 339 van 4 februari 2019 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. Op 20 maart 2019 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 9 juli 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Betrokkene kwam in september 2015 naar België en hij startte een asielprocedure op die bijna 3,5 jaar in beslag nam wat volgens betrokkene een buitengewone omstandigheid is die het hem nu onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om de visum-aanvraag via de ambassade in te dienen in Pakistan. Betrokkene verwijst daarbij ook naar de Europese Richtlijn die zou stellen dat een asielprocedure binnen de 6 à 9 maanden afgehandeld dient te worden. Betrokkene verwijst eveneens naar de discretionaire bevoegdheid van de Minister/ Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de instructies van ‘18.07.2009’. Mijnheer was tijdens de asielprocedure werkzaam als magazijnier met een IBO-contract van de VDAB bij C. & C. en kan opnieuw tewerkgesteld worden bij dezelfde werkgever die lovend is over zijn werk. Betrokkene onderhield tevens een goede band met zijn collega’s. De advocaat verwijst naar een uitspraak van het Verbond van Belgische Ondernemingen (VBO) betreffende de noodzaak van nieuwe arbeidskrachten in knelpuntberoepen. Betrokkene volgde een inburgeringscursus, kent twee landstalen (Frans en Nederlands) en volgde een beroepsopleiding heftruckbestuurder. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 05.02.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aan de door betrokkene aangehaalde vervolgingsfeiten werd geen geloof gehecht. Wat de instructie betreft van 19 juli 2009: deze werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769. De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat betrokkene geen toepassing van de criteria ervan kan maken. Er moet benadrukt worden dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. De elementen van integratie (kennis van 2 landstalen, het volgen van een beroepsopleiding en zijn werk als magazijnier tijdens de asielprocedure) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van integratie en lang verblijf in België kunnen niet verantwoord worden waarom de aanvraag enkel in België en niet in Pakistan zou kunnen worden ingediend. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Voor wat zijn tewerkstelling als magazijnier bij de firma C. & C. betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 05.02.2019 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene mag actueel niet werken in België. Dat betrokkene opnieuw kan tewerkgesteld worden bij dezelfde werkgever verhindert hem niet

om de procedure op te starten via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Nergens blijkt dat de potentiële werkgever enige termijn heeft gesteld waarbinnen de tewerkstelling opnieuw moet worden aangevat. Mijnheer verwijst naar richtlijn 2013/32/EU die voorziet dat asielprocedures met bekwame spoed dienen te worden behandeld: 6 maanden tot 9 maanden. Deze termijnen werden niet opgenomen in de Belgische wetgeving. Bovendien dient er op gewezen te worden dat mijnheer zijn asielverhaal totaal ongeloofwaardig was wat een verschil uitmaakt dan wanneer hij de waarheid zou hebben verteld. Door een onwaar asielverhaal te vertellen heeft hij de Belgische asielinstanties trachten te misleiden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000) Betrokkene kan in Afghanistan terugvallen op een uitgebreid netwerk van familie en vrienden. Zijn echtgenote, 4 kinderen, zijn ouders en 3 zussen en 5 broers verblijven in Afghanistan. Hij heeft onder meer in Kabul een uitgebreide vriendenkring. Betrokkene kan opnieuw contact opnemen met de mensen waarmee hij studeerde en werkte. Hij is erg vertrouwd met de stad Kabul. Aan de luchthaven van Kabul behaalde hij het diploma 'Civil Aviation' en hij studeerde aan de privé-universiteit van Kardan 'Business Administration'. Naar Afghaanse normen heeft hij een degelijke opleiding genoten en hij deed reeds in verschillende sectoren werkervaring op. Hij is dus zeker in staat om in het land waarvan hij de nationaliteit bezit eventueel tijdelijk voor de duur van de procedure in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Betrokkene was ook voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. De stad Kabul wordt als een veilig en redelijk eventueel tijdelijk intern vluchtalternatief aanzien. Betrokkene kan een visum vragen om in België opnieuw tewerkgesteld te worden en kan daarbij de hulp inroepen van zijn advocate.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij in de synthesememorie uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet, Vw.), van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Schending van art. 3 EVRM. Schending van art. 31 van de richtlijn 2013/32/EU.

Art. 9bis Vw luidt als volgt:

" Art. 9bis: § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Ondanks dat aan de vereiste van het voorleggen van een identiteitsdocument is voldaan en aan de vereiste van buitengewone omstandigheden, heeft verwerende partij een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. De argumenten die zij aanvoert zij eerder te gebruiken bij een onderzoek betreffende de gegrondheid.

Immers, verwerende partij dient de ontvankelijkheid te beoordelen op het moment dat ze haar bestreden beslissing neemt.

Door de bestreden beslissing kan verzoekende partij niet langer legaal in het land verblijven noch legaal werken. Verzoekende partij dient België aldus te verlaten en naar zijn herkomstland terug te keren. Nochtans is er volop een pandemie bezig. Over heel de wereld. Het is al in België quasi onmogelijk om binnen een redelijke termijn een afspraak bij verschillende administratieve diensten te verkrijgen, laat staan in Afghanistan en in casu Pakistan om een aanvraag in te dienen.

Reeds in België, binnen de E.U., zijn er diverse restricties inzake het komen en gaan, het oversteken van grenzen. Dit geldt ook voor Pakistan. Er kan dan ook niet op ernstige wijze gesteld worden dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag op basis van art. 9bis Vw. in België rechtvaardigen.

Hieromtrent wordt niets door verwerende partij geargumenteed. De pandemie en haar gevolgen behoort tot algemene kennis van verwerende partij (of dit zou toch moeten).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoekende partij heeft verwezen naar haar werk, haar lokale verankering,...De situatie van verzoekende partij heeft veel gelijkenissen met de humanitaire omstandigheden die worden vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, die op zich volstaan om een buitengewone omstandigheid te vormen nu door de overheid werd bevestigd dat deze criteria nog steeds zouden worden gehanteerd. Het betreft de zelfde staatssecretaris. De instructie werd vernietigd omdat deze een limitatieve lijst vormde. Dit kon en was niet de bedoeling. Aldus kan er gesteld worden dat naast de criteria opgenomen in de richtlijn van 19 juli 2009 ook andere omstandigheden buitengewone omstandigheden kunnen opmaken. Maar dus in ieder geval wél de criteria zoals opgenomen in de instructie en in casu naar voren gebracht in de aanvraag van verzoekende partij.

Het zou het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schenden om te oordelen dat de situatie waarin verzoekende partij zich momenteel bevindt niet in aanmerking zou komen om minstens de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Daarenboven haalt verwerende partij het asielrelaas aan van verzoekende partij zij stelt uitdrukkelijk: "Bovendien dient er op gewezen te worden dat mijnheer zijn asielverhaal totaal ongeloofwaardig was wat een verschil uitmaakt dan wanneer hij de waarheid zou hebben verteld."

Welk verschil zou het dan uitmaken voor de ontvankelijkheid van zijn art. 9bis Vw aanvraag?

Verwerende partij voegt op deze wijze een ontvankelijkheidsvoorwaarde toe.

Er wordt zelfs gesteld dat Kabul een veilig tijdelijk intern vluchtalternatief vormt. Dus verzoekende partij mag er zeker van zijn dat hij een visum zal krijgen op basis van art. 9bis Vw bij een aanvraag vanuit ...Maar vanuit Kabul is het niet mogelijk om een aanvraag te doen, hij dient naar Islamabad te gaan. Waar hij géén netwerk, geen middelen en geen mogelijkheden heeft. In België heeft hij in de afgelopen vijf jaar terug kunnen opbouwen, zich thuis voelen.

Daarenboven wordt geen enkel stuk voorgelegd inzake de opgeworpen veiligheidssituatie.

Inhoudelijk mag de asielprocedure geen belang hebben voor de aanvraag op basis van art. 9bis Vw van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft in zijn aanvraag de lange duur aangeklaagd.

Daarenboven wenst verzoekende partij uitdrukkelijk te stellen dat het feit dat hij de Belgische asielinstanties niet heeft kunnen overtuigen niet wil zeggen dat hij getracht heeft de instanties te misleiden of dat zijn vrees ongegrond is (al dan niet subjectief).

Door de bestreden beslissing wordt aan verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om in zijn basis levensbehoefte te voorzien waardoor er een schending is van art. 3 EVRM. Door hem de facto te verplichten om naar zijn herkomstland terug te keren waar er een stijging is van het geweld in vergelijking met voorgaande jaren en waar er door de Covid 19- epidemie er een ravage wordt aangericht in Afghanistan en ook verzoekende partij in menonwaardige omstandigheden zal terechtkomen:

"As a result of this underfunding, there's a shortage of health-care professionals: There are only 9.4 skilled health professionals and 1.9 physicians per 10,000 people in Afghanistan. Rural areas have as few as 0.6 physicians per 10,000 residents.

The international funding priorities have fragmented and stratified the Afghan health-care system: NGOs operate many free specialized clinics, but are vulnerable to funding cuts and depend on international forces for security.

The free public health clinics are often mere shells. Patients report the clinics lack qualified personnel and often run out of essential medicines, and underpaid doctors working in public clinics urge patients to attend their "more lucrative after-hours private practice" instead. As a result, patients face significant financial barriers to health care. ..."

Tenslotte die ook verwerende partij internationale normen te respecteren, ook al zijn deze niet opgenomen in de Belgische wetgeving. Art. 31 van de richtlijn 2013/32/EU. Het is duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk. Verwerende partij argumenteert niet waarom de lange duur van de asielprocedure niet als een buitengewone omstandigheid kan gezien worden, temeer gelet op art. 31 van de voormelde richtlijn.

Verwerende partij herhaalt in haar nota de bestreden beslissing maar weerlegt geenszins bovengenoemde middelen. Zij meent ondanks bovenstaande argumenten dat de bestreden beslissing toch niet onredelijk is.

Ook inzake de aangehaalde geschonden beginselen wordt enkel een theoretische uitleg gegeven.

In de bestreden beslissing wordt er op geen enkele wijze rekening gehouden met de pandemie Covid-19 en de impact er van in casu. Achteraf in de nota een uitleg geven is niet afdoende noch zorgvuldig. In de bestreden beslissing zelf staat er niet over.

Aangezien de bestreden beslissing genomen werd terwijl Covid-19 over heel de wereld welig tiert, kan er van een zorgvuldige overheid aangenomen dat ze met de impact hiervan rekening houdt bij al haar beslissingen, zonder dat degene waarop de beslissing betrekking heeft, hierop hoeft te wijzen.

In Europa is er een ernstige heropflakking van het virus bezig (bijna heel Europa kleurt rood). Verzoekende partij hoeft hiervan geen bewijzen te leveren, dit zou tot de algemene kennis van ieder verantwoordelijke persoon en zeker ieder overheid moeten behoren.

Het is hoogstwaarschijnlijk dat de rest van de wereld volgt. Dat de grenzen opnieuw gaan sluiten. Verzoeker verwijst wat reeds is uiteengezet inzake de te lopen risico's.

Het is absoluut onredelijk te stellen dat de pandemie op zich al geen buitengewone omstandigheid waardoor het zeer moeilijk is om zelfs vanuit de Belgische ambassade in Pakistan een aanvraag te doen. Het criterium in de wet stelt niet dat het onmogelijk moet zijn. In casu durft verzoekende partij te stellen dat het de facto wel zo is.

Verzoeker verwijst tevens naar de andere aangehaalde buitengewone omstandigheden maar zal ze hier niet herhalen.

Het is ook algemene kennis, ondertussen, zeker op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, dat het virus niet enkel ouderen en zieken treft.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.

Verzoeker houdt zich het recht voor om bijkomende stukken te brengen inzake hoger vermelde."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte

rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk

is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker voert aan dat hij door de bestreden beslissing niet langer legaal in het land kan verblijven of werken. Hij betoogt dat ook geen rekening werd gehouden met de corona-pandemie en dat er niet werd gemotiveerd omtrent de huidige reisbeperkingen.

De Raad merkt evenwel op dat, zoals hoger uiteengezet, het aan de betrokken vreemdeling toekomt om de elementen aan te voeren waarom hij meent de aanvraag niet te kunnen indienen in het land van herkomst. *In casu* werd de aanvraag ingediend op 20 maart 2019, ruim voor dat er sprake was van een corona-crisis, zodat dit element in de aanvraag niet werd aangevoerd en de verwerende partij er niet toe gehouden was hieromtrent te motiveren. De thans bestreden beslissing bevat ook geen bevel om het grondgebied te verklaren en wijzigt als dusdanig verzoekers rechtspositie niet. Vooralsnog moet de corona-pandemie worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

In de mate verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, motiveert de bestreden beslissing dat deze 'instructie' werd vernietigd door de Raad van State en hierdoor uit het rechtsverkeer verdwenen is zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de criteria ervan. Voorts merkt de Raad op, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is deze instructie op het ogenblik van de aanvraag reeds meer dan negen jaar uit het rechtsverkeer gehaald. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij dienaangaande de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel.

In de mate verzoeker aanvoert dat Kabul als veilig vluchtalternatief wordt aangeduid in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich baseert op de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het daarop volgende arrest van de Raad met nr. 216 339 van 4 februari 2019 met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming. Deze beslissingen zijn definitief en de verwerende partij kon er dan ook op goede gronden naar verwijzen. Waar verzoeker kritiek uit op het motief dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische ambassade te Islamabad terwijl tegelijkertijd wordt gesteld dat hij een vestigingsalternatief heeft in Kabul, verhindert het gegeven, dat de Belgische consulaire diplomatieke post die bevoegd is voor Afghanistan, in Islamabad gelegen, op zich niet dat verzoeker, zelfs al woont hij in Kabul, de aanvraag niet in Pakistan zou kunnen indienen.

Verzoeker voert, behalve de afstand, geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat hij deze aanvraag niet in Islamabad zou kunnen indienen.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT